

δὲν είναι δυτάρεστον. Τί σκυλίστικο δύνασθαι επημπορεύεσθαι τὸν ίδρο του. "Α! ή ταλαιπωρός μόνο θέλει όχι με έβλεπεν... οὐδὲν ηξεύρε οὐδὲ πηγάκινο νὰ κυνηγήσω λύκους... Ήταν ητο ικανή νὰ πάρῃ ἀπό κακό μάτι τὸν κ. Μονιέ... Νὰ τὸ κλαδί τῆς φρουτουκιάς. Δὲν τοστησαν ἐκεὶ γωρίς αιτία. Τί νὰ συμπίνει ἄρχα γε;... Βέβαιος τὸ μανοπάτι του κακού, θά...»

Δὲν πρόγραψε γ' ἀποτελειώση τὴν σκέψιν του. "Η γῆ θνοιγε καὶ ἀπό τὰ πόδια του καὶ ὁ δυστυχής ἔπειτε σ' ἑνα λάκο δέκα ποδῶν βάθους. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινεν σὲν γκυένος ἀπό τὸ πέσιμό του, ἔπειτα συνεργόμενος ἐθέλειν ὅτι δὲν ἔπιπτε κανέναν του μέρος. "Ογι, δὲν ἔπιπτε πίπτε, τὸ ἡγυάνησε μὲ στεναγμὸν ἀνακρουρίσεως. Τώρα ἔπρόκειτο νὰ ἔθγη ἀπό αὐτὴν τὴν τρύπα!...

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ λάκκου ἦτο φρεδύτερον πρὸς τὰ κάτω καὶ εἶχε πλάτος δύο μέτρων καὶ μῆκος τριῶν. Ἀδύντον νὰ ἀναβῇ καὶ νὰ φύγῃ ἔως εἰς τὸ θνοιγμα, τὸ οποίον, ὅστι μποροῦσε νὰ ίδῃ στὸ σκέπτος, τοῦ ἐφράνετο σκεπασμένον μὲ κινητὴ σανίδια. Δὲν μποροῦσε πλέον νὰ ἀμφιθάλλῃ: εἶχε πέπει εἰς παρίδιον λύκων, εὔτυχως ἀκατόικοτον πρός τὸ παρόν, ἀλλὰ ἢ ὅποιας ἀπό στιγμὴν εἰς στιγμὴν ἡμιποροῦσε νὰ δειχθῇ κανέναν τῆς πελάζτην. Ρίγος διέτρεξε ὅλον του τὸ σῶμα, καὶ ἀνεκδιήγητος ἀγωνίας τὸν ακτέλακε. Σ' ἕνα δευτερόλεπτον ὁ βίος του ὁ τόσον ἥσυχος, ὁ τόσον εύτυχης πέρσης ἀπό ἐμπρός του, ἡ Ματθίλδη, ἡ θεία του, ἡ εύτυχία τὴν ὅποιαν περίμενε ὅλα κατέβεσον ἐκεὶ σ' αὐτὴν τὴν τρύπαν, εἰς τὴν ὄποιαν οὐκ εὑρίσκειν ἵνας τρόμερὸν θάνατον... Αὐτὴ ἡ ίδεια τὸν ξετρέλανε καὶ ἀργίστε νὰ ζεφωνίζει μ' ὅλη του τὰ δυνατὰ εἰς βοήθειαν. Ἀλλοι μονον! κανεὶς δὲν ἀπεκρίθη. Ἐξαντληθεὶς, ἔγραπτισε καὶ ἐψύθυρισε «Θεέ μου! Οϊκτιρέ με! ἐμπνευσέ με στὸν κίνδυνον αὐτὸν ποὺ μὲ ἀπειλεῖ!... Μή μ', ἀφήσης νὰ τρελαχθῶ ἀπό τὸν τρόμο!...» Αν εἶχε τούλαξιστον ἔναν ὄπλον... "Οσο κ' ἂν σκαλιγκῶ τιποτε, οὔτε ἔνα μαχητικό... Τίποτε ἄλλο ἀπό τὸ ὄκτακθινο μου!... Τὸ ὄκτακθινο μου!..."

"Εστηκόθη ὡς νὰ τὸν ἐκίνησεν ἐλατήριον καὶ ἔπικατε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του γέρια. «Ἐμπόρος λοιπόν, σὰν νὰ θυμούμασι... Ναι, τὸ διάβετα, τὸ διάβετα... εἴμαι βέβαιος... μὲ φάίνεται νὰ βλέπω ἀκόμα τὸ βιβλίον...»

"Ε! σὰν τὸλεγχ πῶς δὲν θάρθη αὐτὴ ἡ κοκονίτσα!...

— "Ελα δά, γέρο-Μονιέ, γάρισέ του ἀκόμα ἔνα τέταρτο! κ' ἐμεῖς, σύντροφοι ἡς κερδίσωμεν τὸν γκυένο καρόσ.".

"Ακριβῶς ζηγετο ὁ ἀρχηγὸς τῶν γωρικῶν διὰ νὰ ἀναγγείλῃ ὅτι σήκωσαν ἔνα λύκο καὶ μιὰ λύκαινα· τὸ

γκρά το γενική, διότι ὅλοι ηξεύρηκαν ὅτι ὅταν ὁ γουνάρδος, ἔτσι εἰχαν ἐπωνόμασει τὸν γέρο γωρικόν, σύντροφος μιὰ θηλυκιά τὸ πρᾶγμα τὸ σπουδαῖον καὶ βέβαιον.

"Ολα ἡσαν ἔτοιμα καὶ δὲν μῆς ἔμενε παρὰ νὰ ἀποφασισθῇ τὸ πῶς θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐπίθεσις.

"Ο Μονιέ, μὲ τὴν ἔπανταν του πείραν, ὑπέδειξεν εἰς τὸν καθέναν τὴν θέσιν του εἰμέθα τὸ ὅλον ὄχτιο τουρένικ, ἀλλὰ καλά, καὶ εἴκοσι τρεῖς γωρικοί. Πέντε ἔξι αὐτῶν ὡπλισθησαν μὲ φεύγοντας καὶ οἱ ἐπιλοιποὶ μὲ πυροτεγγήματα καὶ τριπλές τράχεες ὅλοι των εἰχαν χονδρές ματσούκες μὲ σίδερο στὴν ἄκρη.

Μετ' ὅλιγον ὁ καθεὶς κατέλαβε τὴν θέσιν του. Νὰ ὄμολογήσω τὴν ἀλήθειαν; ἡ καρδία μου ἐπεχλεύει δρυπτικὰ καὶ ἐσυλλογίζουμεν ἡν ὡς ιδῶ τὸν λύκον κι' ἂν θὰ κατωρθώσω νὰ τραχείζω.

(Έτεται τὸ τέλος.)

•ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Μάγιστρον ἐνταῦθα.— "Η μάγισσά σας πολὺ καλογραμένη ἀλλὰ εἰμι πορφύτετε νὰ τὰ πῆτε καὶ μὲ λίγα λόγια τὰ ὅδια πράγματα.

κ. Μ. Σ. Αντιγόνην.— "Η «Ἡχὸν» περιμένει τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑπογέεσσως σας.

•ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΕΝΟΙΟΥΛΟΥ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

=ο=

ΜΟΝΟΔΟΓΟΙ, ΔΙΔΗΔΟΓΟΙ καὶ ΔΡΑΜΑΤΙΑ.

(Δι' Ἑρμήνειας Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν).

Τυμπάται δραχ. 2

(Διὰ τὸ ἔξωτερον φ. γρ. 2.)

*ΑΠΕΙΘΗΜΕΝΤΟΝ: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ
ἐκδότην καὶ διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παΐδων»
ὅδις Αἰόλου 119, εἰς Ἀθήνας.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΤΑ

ΘΑΝΑΣΙΜΑ

